

РОМАНЪТ ПО КУЛТОВАТА КОМПЮТЪРНА ИГРА **ASSASSIN'S
CREED
BROTHERHOOD**

ОРДЕНЪТ НА — АСАСИНИТЕ —

БРАТСТВОТО

Аз съм Ецио Аудиторе да Фиренце. Непобедим съм,
защото съм посветен в традицията на асасините

епа
PUBLISHING

ОЛИВЪР БОУДЪН

Assassin's Creed. Brotherhood by Oliver Bowden, 2010
Copyright © 2010 Ubisoft Entertainment. All rights reserved.
Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment.

© Емилия Карастойчева, превод
© Димитър Стоянов – Димо`,
художествено оформление на корицата
© Издателство *ЕРА*, София, 2011
ISBN: 978-954-389-128-3

ОЛИВЪР БОУДЪН

ОРДЕНЪТ НА АСАСИНИТЕ
БРАТСТВОТО

Пролог

Събитията от последните смайващи петнайсет минути – толкова дълги, сякаш бяха часове, дори дни – пробягаха още веднъж през ума на Ецио, докато се препъваше замаяно през гробницата под Сикстинската капела.

Спомняше си, макар да му изглеждаше като сън, закътания в гробницата огромен саркофаг, изработен от материал, напомнящ гранит. Когато приближи до него, саркофагът засия с ласкава светлина.

Докосна капака и той се отвори, лек като перце. Вътре светеше топло жълто сияние, от което се надигна силует с неразличими черти, макар Ецио да усети, че фигурата е на жена. Жена с необикновена външност, с шлем и с бежова сова върху рамото.

Яркият ореол около нея го заслепи.

– Привет, Пророче! – каза му тя, обръщайки се към него с прозвището, което тъй загадъчно му бяха приписали. – Чакам те от десет милиона сезона.

Ецио не посмя да я погледне.

– Покажи ми Ябълката.

Той я вдигна покорно.

– О! – Ръката е погали въздуха над Ябълката, но не я досегна. Тя засия и запулсира. Очите на жената го пронизаха. – Трябва да поговорим. Тя приведе глава, сякаш размисля, а на Ецио му се стори, че различава едва доловима усмивка по ослепителното ѝ лице.

– Коя си ти?

– О, имам много имена. Когато... умрях... ме нарекоха Минерва.

Ецио разпозна името.

– Богинята на мъдростта! Сивата върху рамото ти! Шлемът.

Разбира се.

Той сведе глава в поклон.

– Вече не съществуваме. Ние, боговете, които гедите ви тачеха. Юнона, кралица на боговете, и моят баща – Юпитер, техният крал, от чието чело се родих... Аз бях дъщерята, сътворена не от слабините, а от разума му!

Ецио беше като омагьосан. Огледа статуите край стените. Венера. Меркурий. Вулкан. Марс...

Чу звук, сякаш подгрънква стъкло или пада звезда – тя се смееше.

– Не, не бяхме богове. Само дойдохме по-рано. И дори когато обитавахме земята, човешкият род се мъчеше да проумее съществуването ни. Просто бяхме живели по-дълго. – Тя замълча. – Но макар да не ни разбирате, трябва да запомните предупреждението ни.

– Какво предупреждение?

– Не се бой. Искам да говоря на теб, но и чрез теб. Ти си Избраникът на твоето време. Ти си Пророкът.

Ецио усети как топла майчинска презръдка стопява умората му.

Минерва вдигна ръка и покривът на гробницата се превърна в небосклон. По сияйното ѝ лице се изписа неизразима тъга.

– Слушай и гледай.

Видяното потресе Ецио – пред очите му се ширна цялата земя, небесата около нея, Млечният път, Галактиката, и съзнанието му с мъка проумяваше гледката. Видя свят – своя свят – разрушен от човека, видя ветровита долина. Видя хора – съсипани, ефимерни, но безразлични.

– Подарихме ви рай – каза Минерва, – но той се превърна в Хагес. Светът изгоря и останаха само пепелища. Но нашата мисъл ви пресътвори, създаде волята ви и пося семената на злото, но и на избора, избора да оцелеете. И започнахме отначало. След разрухата ние построихме отново света и след милиони години той стана света, който ти познаваш и обитаваш. Взехме мерки трагедията да не се повтаря.

Ецио вдигна очи към небето. Хоризонт. И докъдето погледът стига – храмове и статуи, скални надписи, библиотеки, пълни със свитъци, кораби, градове, музика и танци... Образи и силуети от древни цивилизации, които не познаваше, но съзнаваше, че са дело на събратята му.

– Сега моите сродници гинат – продължи Минерва. – И времето ще заработи срещу нас... истината ще се превърне в митове и легенди. Но ти, Ецио, си Пророк и водач, телом си обикновен простосмъртен, но волята ти се равнява на нашата и чрез теб гумите ми ще се запазят. Ецио я наблюдаваше смаяно.

– И нека гумите ми дарят и надежда – продължи Минерва. – Но трябва да побързаш. Времето изтича. Трябва да надвиеш Борджия и тамплиерите.

Гробницата притъмня. Минерва и Ецио бяха сами, окъпани в бледнеещото топло сияние.

– Моите сродници трябва да напуснат този свят. Но посланието е предадено. Всичко зависи от теб. Повече не можем да направим. После се възцариха мрак и тишина и гробницата се превърна отново в обикновено пусто подземие.

И все пак...

Преди да излезе, Ецио хвърли последен поглед към гърчещото се тяло на Родриго Борджия, Испанеца, папа Александър VI, водач на тамплиерите. Той лежеше окървавен и агонизиращ, но Ецио не събра сили да сложи край на мъките му. Мъжът очевидно умираше от собствената си ръка. По всичко изглеждаше, че е погълнал отрова, несъмнено същата настойка, с която бе

унищожил мнозина от враговете си. Е, нека сам извърви пътя до пъкъла.
Ецио не искаше да му отрежда милостива смърт.

Пристъпи от мрачината на Сикстинската капела в лъчистия ден. От портата зърна приятелите си и събратя асасини. Членовете на Братството, с които бе споделил безброй приключения и опасности, го очакваха.

Първа част

Не може да се нарече смелост това да избиеш съгражданите си, да измениш на приятелите си, да бъдеш без вяра, без милосърдие, без религия. С това можеш да завоюваш власт, не и слава.

Николо Макиавели,
„Владетелят“*

* Цитатът е от Глава VIII – „За онези, които стават владетели чрез престъпления“, във: Макиавели, Николо. Владетелят. Прев. М. Г. Янков. С.: Еспас-2007, 1991. – Б.ред.

Ецио застина за миг, замаян и дезориентиран. Къде е? Кое е това място? Постепенно дойде на себе си и забеляза, че чичо му Марио се отделя от групата на асасините и приближава. Улови го за ръката.

– Добре ли си, Ецио?

– Влязох в схватка... с папата, с Родриго Борджия. Оставих го да загине в мъки.

Ецио трепереше като лист. Не успяваше да се овладее. Възможно ли беше? Само преди минути – макар да му се струваше цяла вечност – се беше борил на живот и смърт с мъжа, когото мразеше и от когото се страхуваше най-много – водача на тамплиерите, злокобния орден, решен да разруши света, който Ецио и приятелите му от Братството на асасините бранеха с всички сили.

Но той ги бе победил. Благодарение на могъществото на загадъчния предмет – Ябълката, тайната райска частица, гарена му от старите богове, за да не рухне вложеното от тях в човешкия род в кръв и беззаконие. И той постигна успех.

Дали?

Какво каза току-що? „Оставих го да загине в мъки“? Родриго Борджия, злият старец, пробил си с жестокост път до върха на Църквата и оглавил я като папа, сякаш наистина умираше. Беше погълнал отрова. Сега обаче смразяващо съмнение обзе Ецио. Постъпвайки милосърдно, както повелява асасинското кредо, според което милост се полага всекиму, с изключение на онзи, застрашаващ човечеството, дали всъщност не бе проявил слабост?

Зарече се обаче да не споделя съмненията дори с чичо си Марио, водач на Братството. Изопна рамене. Беше оставил стареца да умре от собствената си ръка. Беше му предоставил време за молитва. Не прониза гърдите му, за да го изпрати на оня свят.

Студена длан обгърна сърцето му, а в главата му проехтя ясен глас: „Трябваше да го убиеш“.

Поклати глава да пропъди демоните като куче, което отърсва козината си от вода. Мислите му обаче се връщаха отново и отново към загадъчното преживяване в странната гробница под Сикстинската капела във Ватикана – сградата, от която току-що бе излязъл в ослепителната, непривична светлина. Всичко наоколо му се струваше необичайно спокойно и нормално – постройките на Ватикана се възправяха както преди, окъпани в лъчите на яркото слънце. Споменът за случилото се в гробницата го заля като всемогъща вълна: виденията, срещата със загадъчната богиня – как иначе да опише създанието, представило се като Минерва, римската богиня

на мъдростта? Тя му бе показала и галечното минало, и необозримото бъдеще, но той възненавидя отговорността, която разкрилото се пред очите му познание стовари върху плещите му.

С кого да я сподели? Как да обясни видяното? Толкова недействително изглеждаше.

След преживяното, или по-точно изпитанието, знаеше със сигурност само едно – че битката още не е приключила. Някой ден може би ще се върне в родната Флоренция, ще се възлѐби в книгите си, ще пие с приятелите си през зимата и ще ловува с тях през есента, ще задява момичетата през пролетта и ще наглежда реколтата си в полето през лятото.

Но не още.

Дълбоко в сърцето си съзнаваше, че тамплиерите и злото, което олицетворяват, не са унищожени. Пред него се изправяше чудовище с повече глави от Хигра, звяр, с който бе успял да се справи не друг, а синът на Зевс – Херкулес.

– Ецио!

Гласът на чичо му прозвуча грубо, но го изтрѐгна от унеса. Ецио се насили да се съвземе и да си събере мислите.

В ума му бушуваше пожар. Изрече наум името си, за да си вдѐхне смелост – „Аз съм Ецио Аудиторе да Фиренце. Непобедим съм, защото съм посветен в традицията на асасините“.

Озѐрна се отново – чудеше се дали не е сънувал. Наставленията и разкритията на странната богиня в гробницата бяха разтѐрсили убежденията му из основи. Сякаш самото време се бе обѐрнало с главата надолу. Пред прага на Сикстинската капела, където бе оставил злия папа Александѐр VI в предсмѐртна агония – поне привидна – той присви отново очи на яркостосѐнце. Събратята му асасини застанаха край него със сериозни лица, излѐчващи мрачна неотклонност.

Отново го загложди въпросът – трябваше ли да убие Родриго, за да е сигурен? Беше избрал да не го направи, а и противникът му изглеждаше решен да отнеме живота си, след като не бе постигнал лелеяната цел. Но ясният глас още отекваше в главата на Ецио.

Усещаше и още нещо – непреодолима сила го тласкаше сякаш да се върне в параклиса, защото не е довѐршил започнатото.

Не Родриго. Не само Родриго. Макар сега да не би го оставил жив. Зовеше го нещо друго.

– Какво има? – попита Марио.

– Трябва да се върна – отговори Ецио, осѐзнавайки с кристална яснота и със свито сърце, че играта не е приключила и Ябѐлката все още му е необходима. При тази мисѐл го обзе непреодолимо чувство за

неотложност. Изтръгна се от покровителствените ръце на чичо си и се върна в мрачината. Марио нареди на събратята си да чакат и да наблюдават и го последва.

Ецио бързо намери мястото, където бе оставил умиращия Родриго Борджия. Той обаче не беше там! Пищната синкавочервена панска мантия лежеше върху пода, но собственикът ѝ беше изчезнал. Ръката в леденостудена стоманена ръкавица отново стисна в желязна хватка сърцето на Ецио.

Скритата врата към гробницата беше, разбира се, затворена и почти невидима, но щом Ецио доближи мястото, където помнеше, че се намира, тя се отвори леко пред протегнатата му ръка. Той се обърна към чичо си и изненадано установи, че по лицето му е изписан страх.

– Какво се крие вътре? – попита Марио, сгържайки с мъка трепета в гласа си.

– Тайната – отвърна Ецио и пое по сумрачния коридор, надявайки се да не е закъснял, а Минерва да е предвидила всичко и да прояви снизхождение.

Родриго несъмнено не беше стъпвал тук. Въпреки това Ецио стисна Скритото острие, наследено от баща му.

В гробницата могъщите човешки и същевременно свръхчовешки фигури – статуи ли бяха наистина? – се възправяха, стиснали Жезъла. Другата райска частица.

Жезълът изглеждаше споен с фигурата, която го гържеше, и щом Ецио понечи да го вземе, тя засия и не отпусна пръсти. Грейнаха и руническите надписи по стените на гробницата.

Ецио си спомни, че незащитена човешка длан не бива да докосва и Ябълката. Фигурите се обърнаха и потънаха в земята. В гробницата останаха само огромният саркофаг и статуите около него.

Ецио отстъпи назад, озърна се бързо и след кратко колебание си взе последно – както му подсказваше инстинктът – сбогом с мястото. Какво очакваше? Надяваше се Минерва да му се яви още веднъж? Но нима тя не му каза всичко необходимо? Или поне толкова, колкото бе безопасно да научи? Повериха му Ябълката. Заедно с нея другите частици от рая щяха да предоставят на Родриго могъществото, за което копнееше, а с мъдростта на годините Ецио разбираше колко опасно е такава власт да се съсредоточи в човешки ръце.

– Какво става? – Гласът на Марио, все така необичайно неспокоен, долетя до него.

– Всичко е наред – отвърна Ецио и с необяснима неохота се отправи към светлината.

Застана до чичо си и му показа Ябълката.

– А Жезълът?

Ецио поклати глава.

– По-добре да е в ръцете на Земята, отколкото в ръцете на Човека
– прозря случилото се Марио. – Но не е необходимо да ти го казвам. –
Хайде, да не се бавим.

– Какво ни прищорва?

– Всичко. Мислиш ли, че Родриго ще ни остави да си тръгнем
необезпокоявани оттук?

– Родриго беше пред прага на смъртта.

– Но само пред прага, нали? Хайде!

Излязоха от гробницата, без да губят повече време, следвани по
петите от студен вятър.

Оливър Боудън
**ОРДЕНЪТ НА АСАСИНИТЕ
БРАТСТВОТО**
английска

Евгения Мирева
редактор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД